

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14.08.2008, sp. zn. 11 Tz 16/2008, ECLI:CZ:NS:2008:11.TZ.16.2008.1

Číslo: 39/2009

Právní věta: Úmluva o předávání odsouzených osob (uveřejněná pod č. 553/1992 Sb.) a její Dodatkový protokol (uveřejněný pod č. 26/2003 Sb. m. s.) umožňují předání odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody uloženého cizozemským soudem i bez souhlasu odsouzeného (např. byl-li mu uložen trest vyhoštění - viz čl. 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu). V takovém případě soud rozhodující o uznání cizozemského rozsudku na území České republiky musí mít k dispozici stanovisko odsouzeného k tomuto postupu, tj. k předání k výkonu trestu odnětí svobody do České republiky, a vzít jeho obsah v úvahu při svém rozhodování o uznání cizozemského rozsudku. Jestliže odsouzený nesouhlasí se svým předáním k výkonu trestu odnětí svobody do České republiky a soud přesto rozhodne o uznání cizozemského rozsudku s ohledem na ustanovení čl. 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob, pak musí ve výroku svého rozsudku též popsat skutek, jehož se uznání týká, a to s ohledem na uplatnění zásady speciality ve smyslu čl. 3 odst. 4 tohoto Dodatkového protokolu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 14.08.2008

Spisová značka: 11 Tz 16/2008

Číslo rozhodnutí: 39

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Právní styk s cizinou, Výkon rozsudků cizozemských soudů

Předpisy: čl. 3 odst. 1 úmluvy 26/2003 Sb.m.s.

čl. 3 odst. 2 úmluvy 26/2003 Sb.m.s.

čl. 3 odst. 4 úmluvy 26/2003 Sb.m.s.

§ 451 a násl. tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 10. 2007, sp. zn. 2 To 107/2007, ve prospěch obviněného K. B. rozhodl takto :

Pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 10. 2007, sp. zn. 2 To 107/2007, a v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon v ustanoveních čl. 3 odst. 1 písm. d) Úmluvy o předávání odsouzených osob ze dne 21. 3. 1983 (publikované pod č. 553/1992 Sb.), v čl. 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob ze dne 18. 12. 1997 (publikovaného

pod č. 26/2003 Sb. m. s.) a § 2 odst. 5, 6 tr. ř. v neprospěch obviněného K. B.

Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 10. 2007, sp. zn. 2 To 107/2007, jakož i rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2007, sp. zn. 67 T 1/2007 se zrušují. Současně se zrušují všechna další rozhodnutí, na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Krajskému soudu v Ostravě se přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem soudu Malmö Tingsrätt, Švédské království, ze dne 24. 10. 2006, sp. zn. B 4238-06, byl obviněný K. B. uznán vinným těžkým trestným činem pašování narkotik podle § 6 odst. 3 zákona o trestání pašování (2000:1225) Švédského království pro skutek spočívající v tom, že dne 31. 5. 2006 přijel osobním automobilem do Švédského království přes Ö., přičemž dovezl nedovoleně a záměrně narkotika ukrytá ve vozidle, a to 10 kg heroinu, a byl za to odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání deseti let a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2007, sp. zn. 67 T 1/2007, byl citovaný rozsudek soudu Malmö Tingsrätt podle § 452 odst. 3 tr. ř. uznán na území České republiky, přičemž stejným rozhodnutím bylo zároveň podle § 451 odst. 3 tr. ř. rozhodnuto o pokračování ve výkonu trestu, jehož konec byl stanoven na 31. 5. 2016, a o zařazení obviněného podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. do věznice se zvýšenou ostrahou.

Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal obviněný odvolání, na jehož podkladě rozhodl Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, rozsudkem ze dne 15. 10. 2007, sp. zn. 2 To 107/2007, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil napadený rozsudek, a podle § 452 odst. 3, 4 tr. ř. nově rozhodl tak, že uznal na základě Úmluvy o předávání odsouzených osob (publikované pod č. 553/1992 Sb.) na území České republiky rozsudek soudu Malmö Tingsrätt, Švédské království, ze dne 24. 10. 2006, sp. zn. B 4238-06, kterým byl K. B. uznán vinným skutkem kvalifikovaným jako těžký trestný čin pašování narkotik podle § 6 odst. 3 zákona o trestání pašování (2000:1225) Švédského království, což odpovídá trestnému činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. Podle § 451 odst. 3 tr. ř. rozhodl dále Vrchní soud v Olomouci o pokračování ve výkonu uloženého trestu, jehož konec byl stanoven na 31. 5. 2016, pro jehož výkon obviněného zařadil podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. do věznice se zvýšenou ostrahou.

Ministr spravedlnosti České republiky podal dne 20. 2. 2008 pod č. j. 7/2008-OD-SPZ podle § 266 odst. 1 tr. ř. proti shora uvedenému rozsudku Vrchního soudu v Olomouci stížnost pro porušení zákona, a to ve prospěch obviněného K. B. Tato stížnost pro porušení zákona byla doručena Nejvyššímu soudu České republiky dne 26. 2. 2007.

Ministr spravedlnosti ve svém opravném prostředku po shrnutí předchozího řízení namítl, že napadeným rozhodnutím byl v neprospěch obviněného K. B. porušen čl. 3 odst. 1 písm. d) Úmluvy o předávání odsouzených osob ze dne 21. 3. 1983 (publikované pod č. 553/1992 Sb.), čl. 3 odst. 1, 2 a 4 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob ze dne 18. 12. 1997 (publikovaného pod č. 26/2003 Sb. m. s.) a § 2 odst. 5, 6 a § 254 odst. 1 tr. ř.

K tomu ministr spravedlnosti dále uvedl, že se Krajský soud v Ostravě vůbec nezabýval stanoviskem obviněného k navrhovanému předání. Toto pochybení pak nenapravit ani Vrchní soud v Olomouci, přičemž navíc pochybil v tom, že své rozhodnutí založil toliko na Úmluvě o předávání odsouzených osob ze dne 21. 3. 1983 a nikoliv též na čl. 3 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání

odsouzených osob z 18. 12. 1997. Tato skutečnost má podle mínění ministra spravedlnosti zásadní význam, neboť Úmluva o předávání odsouzených osob neumožňuje předání odsouzeného převzít bez jeho souhlasu, zatímco Dodatkový protokol k této úmluvě takový postup umožňuje. K tomu ministr spravedlnosti dodal, že odsouzený K. B. vyjádřil nesouhlas se svým předáním k výkonu trestu odnětí svobody do České republiky. Je tedy zřejmé, že odvolací soud nevzal existenci a aplikovatelnost Dodatkového protokolu vůbec v úvahu. Ministr spravedlnosti přitom konstatoval, že názor odvolacího soudu spočívající v tom, že může odsouzený souhlas s předáním k výkonu trestu odnětí svobody do domovského státu udělit i dodatečně, po pravomocném skončení řízení o uznání cizozemského rozhodnutí, je nepřijatelný, neboť nemá oporu v žádné mezinárodní smlouvě, kterou je Česká republika vázána, a ani ve vnitrostátním právním řádu. Podle mínění ministra spravedlnosti tak byl odsouzený zbaven ochrany prostřednictvím zásady speciality, která vyplývá z čl. 3 odst. 4 Dodatkového protokolu.

V další části svého opravného prostředku ministr spravedlnosti namítl, že pokud jde o výrok o zařazení obviněného do typu věznice, rozhodly sice soudy obou stupňů zcela v intencích vnitrostátních právních předpisů, avšak pro takový závěr neměly dostatek podkladů a nemohly tak učinit spolehlivý závěr o tom, že rozhodnutím o zařazení obviněného do věznice se zvýšenou ostrahou nedošlo ke zhoršení jeho postavení v porovnání s dosavadním způsobem výkonu trestu odnětí svobody. Za účelem provedení zmíněného porovnání je třeba opatřit podrobnou zprávu od příslušných orgánů odsuzujícího státu, např. postupem podle čl. 6 odst. 2 písm. b) Úmluvy o předávání odsouzených osob, což se však v posuzovaném případě nestalo.

Vzhledem k uvedenému navrhl ministr spravedlnosti, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 10. 2007, sp. zn. 2 To 107/2007, byl v neprospěch obviněného porušen zákon ve shora uvedených ustanoveních, aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. Nejvyšší soud České republiky zrušil citovaný rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, a to včetně všech dalších rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“), jako soud příslušný rozhodovat o stížnostech pro porušení zákona (§ 266 odst. 1 tr. ř.), z podnětu nyní podané stížnosti pro porušení zákona přezkoumal podle § 267 odst. 3 tr. ř. zákonost a odůvodněnost těch výroků, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i předcházející řízení, a dospěl k následujícím závěrům:

Pokud jde o první námitku ministra spravedlnosti, která se týká otázky posouzení souhlasu odsouzeného s předáním k výkonu trestu odnětí svobody ze Švédského království do České republiky, je možno předně připomenout, že podle čl. 3 odst. 1 písm. d) Úmluvy o předávání odsouzených osob ze dne 21. 3. 1983, publikované pod č. 553/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) platí, že odsouzená osoba může být předána podle Úmluvy pouze souhlasí-li s předáním nebo, pokud to považuje za nutné jeden z obou států vzhledem k jejímu věku, fyzickému nebo psychickému stavu, souhlasí její právní zástupce.

Podle čl. 3 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob ze dne 18. 12. 1997, publikovaného pod č. 26/2003 Sb. m. s., ve znění Sdělení Ministerstva vnitra České republiky o opravě nesprávností v překladu do českého jazyka v Dodatkovém protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob (dále jen „Dodatkový protokol“), platí, že na žádost odsuzujícího státu může vykonávající stát v souladu s ustanoveními tohoto článku souhlasit s předáním odsouzené osoby bez jejího souhlasu, pokud rozhodnutí, kterým byla odsouzena, nebo správní rozhodnutí vydané v důsledku tohoto odsouzení zahrnuje příkaz k vyhoštění, vypovězení nebo jiné opatření, v jehož důsledku tato osoba nebude moci dále setrávat na území odsuzujícího státu poté, co byla

propuštěna [odst. 1]. Vykonávající stát nedá svůj souhlas pro účely odstavce 1, aniž by vzal v úvahu stanovisko odsouzené osoby [odst. 2]. Podle odst. 4 citovaného článku rovněž platí, že jakákoliv osoba předávaná podle ustanovení tohoto článku nebude stíhána, odsouzena anebo zadržena, pokud jde o výkon trestu nebo příkaz k zadržení v souvislosti s jakýmkoli jiným trestným činem spáchaným před předáním, než je ten, za který byl vykonáváný trest uložen, a ani nebude z jiného důvodu omezována její osobní svoboda, s výjimkou těchto případů:

a. pokud stát, v němž došlo k odsouzení, souhlasí; žádost o souhlas bude podána spolu se všemi příslušnými doklady prohlášením učiněným obviněnou osobou před soudem; souhlas bude udělen tehdy, jestliže trestný čin, pro který je vyžadována, by sám o sobě byl předmětem vydání podle práva odsuzujícího státu, anebo pokud by vydání bylo vyloučeno pouze z důvodu výše trestu;

b. pokud odsouzená osoba, která měla možnost opustit území vykonávajícího státu, tak v průběhu 45 dnů od svého propuštění neučinila, anebo se na jeho území opět vrátila poté, co je opustila.

Podle čl. 7 Dodatkového protokolu konečně platí, že protokol bude užíván pro výkon trestů uložených jak před, tak po jeho vstupu v platnost.

Z uvedených ustanovení předně vyplývá, že jednou z podmínek pro předání odsouzené osoby podle Úmluvy je i souhlas takové osoby, resp. v určitých případech souhlas jejího zákonného zástupce (srov. čl. 3 odst. 1 písm. d/ Úmluvy). Smyslem uvedeného souhlasu je zejména nahrazení zásady speciality v rámci předání odsouzeného k výkonu trestu. Předání lze však v některých případech provést i bez tohoto souhlasu, a to za podmínek stanovených Úmluvou a Dodatkovým protokolem. Je tomu tak tehdy, pokud rozhodnutí, kterým byla předávaná osoba odsouzena, popř. též správní rozhodnutí vydané v důsledku takového odsouzení, obsahuje příkaz k vyhoštění, vypovězení nebo jiné opatření, v jehož důsledku předávaná osoba nebude moci dále setrvávat na území odsuzujícího státu poté, co bude propuštěna z výkonu trestu, odsuzující stát o předání požádá a vykonávající stát s takovým postupem souhlasí (srov. čl. 3 odst. 1 Dodatkového protokolu).

Pokud tedy odsouzená osoba souhlasí se svým předáním k výkonu trestu odnětí svobody, postupují odsuzující a vykonávající stát toliko podle Úmluvy. V opačném případě může k předání dojít pouze za splnění shora uvedených podmínek obsažených v Úmluvě a v Dodatkovém protokolu k ní. Pokud postupem podle těchto mezinárodních smluv dojde k předání odsouzené osoby, tj. dojde k předání bez jejího souhlasu, je ta navíc chráněna zásadou speciality (srov. čl. 3 odst. 4 Úmluvy). Tato zásada znamená, že předaná osoba nesmí být ve vykonávajícím státě stíhána, odsouzena anebo zadržena, pokud jde o výkon trestu nebo příkaz k zadržení v souvislosti s jakýmkoli jiným trestným činem spáchaným před předáním, než je ten, za který byl vykonáváný trest uložen, a ani nebude z jiného důvodu omezována její osobní svoboda, ledaže s takovým postupem souhlasí odsuzující stát, popř. pokud odsouzená osoba, která měla možnost opustit území vykonávajícího státu, tak v průběhu 45 dnů od svého propuštění neučinila, anebo se na jeho území opět vrátila poté, co je opustila.

Dále je možno říci, že s účinností od 1. 2. 2003 lze aplikovat Dodatkový protokol pro předání odsouzených osob mezi Českou republikou a Švédským královstvím, neboť tento protokol nabyl pro Českou republiku účinnosti dne 1. 2. 2003 a pro Švédské království dne 1. 3. 2001, přičemž lze protokol aplikovat nejen na případy trestů uložených po jeho vstupu v platnost, ale i na případy trestů uložených před tímto okamžikem (srov. čl. 7 Dodatkového protokolu). Pro úplnost však lze dodat, že v daném případě byl odsuzující rozsudek švédského soudu vynesena až dne 24. 10. 2006. Jak již bylo naznačeno, lze tedy s účinností od 1. 2. 2003 za podmínek uvedených v Úmluvě a Dodatkového protokolu provést předání odsouzené osoby mezi Českou republikou a Švédským královstvím i za situace, kdy ta k takovému postupu nedala souhlas. Dodatkový protokol nicméně vyžaduje, aby i tak bylo opatřeno vyjádření odsouzené osoby, které musí vzít vykonávající stát v úvahu, dává-li souhlas s předáním této osoby bez jejího souhlasu (čl. 3 odst. 2 Dodatkového

protokolu).

Vzhledem k těmto skutečnostem lze konstatovat, že otázka existence souhlasu odsouzené osoby s jejím předáním ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. d) Úmluvy představuje i v případě postupu podle Úmluvy a Dodatkového protokolu právní podmínku uznání cizozemského rozhodnutí na území České republiky. Krajský soud příslušný pro rozhodování o uznání cizozemského rozhodnutí je proto povinen, postupuje-li podle Úmluvy a Dodatkového protokolu, se touto otázkou v uznávacím rozhodnutí zabývat. Musí přitom zvážit, zda tu existuje souhlasné stanovisko odsouzené osoby či stanovisko nesouhlasné. V druhém případě musí krajský soud zkoumat nejen to, zda jsou dány podmínky pro postup podle Úmluvy, ale zda jsou dány i další podmínky uvedené v čl. 3 jejího dodatkového protokolu, tedy zejména zda existuje příkaz k vyhoštění, vypovězení nebo jiné opatření, v jehož důsledku předávaná osoba nebude moci dále setrvávat na území odsuzujícího státu poté, co bude propuštěna z výkonu trestu, zda odsuzující stát o předání požádal, a též co je obsahem vyjádření odsouzené osoby ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dodatkového protokolu. V návaznosti na toto vyjádření musí krajský soud rovněž zvážit, zda tu není dána další překážka předání odsouzeného záležející v tom, že by předáním odsouzené osoby došlo k zásahu do jejich lidských práv a základních svobod garantovaných mezinárodními úmluvami, kterými je Česká republika vázána. Pro úplnost lze dodat, že uvedeným závěrům odpovídá i rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, který s účinností do 31. 10. 2004 rozhodoval podle § 384a odst. 1 tr. ř. o uznání cizozemských rozhodnutí na území České republiky, přičemž vždy zkoumal existenci souhlasu odsouzené osoby s jejím předáním, stejně jako judikatura k této otázce (srov. č. 56/1999 Sb. rozh. tr.).

Pokud se v posuzovaném případě Krajský soud v Ostravě, jako soud nalézací, nezabýval v rámci svého rozhodování otázkou souhlasu odsouzeného s jeho předáním ze Švédského království do České republiky, lze v tomto jeho postupu spatřovat pochybení. Dále je možno konstatovat, že popsanou vadu v rámci odvolacího řízení nenapravit ani Vrchní soud v Olomouci. Ten sice z důvodu odvolání odsouzeného zrušil postupem podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. citované uznávací rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, avšak v rozporu se shora uvedenými závěry ve svém rozsudku konstatoval, že v rámci rozhodnutí o uznání cizozemského rozhodnutí na území České republiky je předčasné zkoumat splnění všech podmínek čl. 3 odst. 1 Úmluvy, tedy i otázku souhlasu odsouzeného s předáním ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. d) Úmluvy, přičemž rovněž uvedl, že souhlas může odsouzený dát i po skončení řízení o uznání cizozemského rozhodnutí. S tímto právním názorem nelze souhlasit. Předmětem řízení o uznání cizozemského rozhodnutí je totiž právě posouzení otázky splnění všech právních podmínek, které příslušná mezinárodní smlouva k předání odsouzené osoby vyžaduje. Rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci tedy došlo k porušení ustanovení čl. 3 odst. 1 písm. d) Úmluvy, čl. 3 odst. 1, 2 jejího Dodatkového protokolu v neprospěch odsouzeného. První námitku ministra spravedlnosti je proto možno označit za důvodnou, včetně právního závěru, že takto byl odsouzený zbaven ochrany prostřednictvím zásady speciality, která vyplývá z čl. 3 odst. 4 Dodatkového protokolu.

Pokud jde o druhou námitku ministra spravedlnosti, která se týká výroku o zařazení obviněného do typu věznice, lze předně připomenout, že rozhodnutím o zařazení obviněného do typu věznice nesmí být zhoršeno trestněprávní postavení odsouzené osoby. Před tímto rozhodnutím proto musí být opatřeny potřebné podklady, zejména popis způsobu výkonu trestu v odsuzujícím státě (již vykonávaného nebo připadajícího v úvahu, pokud by tam byl vykonáván) včetně rozsahu omezení odsouzeného (srov. Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky publikované pod č. 1/2008-III Sb. rozh. tr.).

Dále je možno připomenout, že podle § 2 odst. 5 tr. ř. platí, že orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu

svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Podle odst. 6 citovaného ustanovení rovněž platí, že orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Jak Nejvyšší soud zjistil z trestního spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 67 T 1/2007, nebyly v posuzovaném případě českými soudy opatřovány podklady, z nichž by bylo patrné, za jakých podmínek vykonává odsouzený jemu uložený trest odnětí svobody ve Švédském království. Tyto údaje přitom neobsahuje ani žádost Ministerstva spravedlnosti Švédského království, resp. k této žádosti nejsou přiloženy listiny, které by uvedené údaje obsahovaly. Navíc jak je patrné z odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, resp. též z odůvodnění zrušeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, se zabývaly jmenované soudy v rámci rozhodování o zařazení odsouzeného do některého typu věznice toliko splněním příslušných ustanovení vnitrostátních právních předpisů, tj. § 39a tr. ř. Lze proto uzavřít, že oba v řízení činné soudy pochybily, když v rámci rozhodnutí o uznání cizozemského rozhodnutí rozhodly o zařazení obviněného do typu věznice bez toho, aby si z odsuzujícího státu opatřily potřebné podklady, ze kterých by bylo možno zjistit způsob výkonu trestu v odsuzujícím státě tak, aby zařazením obviněného do některého typu věznice nebylo zhoršeno jeho trestněprávní postavení. I druhá námitka ministra spravedlnosti je proto důvodná.

Vzhledem ke shora uvedenému vyslovil Nejvyšší soud závěr, že podle § 268 odst. 2 tr. ř. byl pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 10. 2007, sp. zn. 2 To 107/2007, a v řízení, které mu předcházelo, porušen v neprospěch obviněného zákon v ustanoveních čl. 3 odst. 1 písm. d) Úmluvy, v čl. 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu a v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Podle § 269 odst. 2 tr. ř. rozhodl Nejvyšší soud tak, že zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 10. 2007, sp. zn. 2 To 107/2007, jakož i rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2007, sp. zn. 67 T 1/2007, přičemž současně zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

S ohledem na skutečnost, že v posuzované věci došlo ke zrušení stížností pro porušení zákona napadeného rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, resp. též jemu předcházejícího rozsudku Krajského soudu v Ostravě, je možno k rozsudku Vrchního soudu v Olomouci dále uvést, byť to nebylo vytykáno stížností pro porušení zákona, že výrok o zařazení odsouzeného do typu věznice pro výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody je součástí rozhodnutí o výkonu uznaného cizozemského rozhodnutí podle § 455 odst. 2 tr. ř., nikoli rozhodnutí o uznání cizozemského rozhodnutí podle § 451 tr. ř., a to jak v případě pokračování ve výkonu trestu odnětí svobody, tak i v případě přeměny trestu odnětí svobody (srov. Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky publikované pod č. 1/2008-IV Sb. rozh. tr.). Lze proto konstatovat, že i v tomto smyslu trpí napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci vadou, neboť obsahuje též výrok o zařazení odsouzeného do typu věznice, přičemž stejnou vadou trpěl i předchozí rozsudek Krajského soudu v Ostravě. K naposled uvedenému rozsudku, resp. k řízení, jež mu předcházelo, je třeba pro úplnost také uvést, že s ohledem na ustanovení § 31 odst. 2 písm. b) zák. č. 6/2002 Sb. krajský soud rozhoduje o uznání cizozemského rozhodnutí podle § 451 tr. ř. v senátu složeném z předsedy senátu a dvou soudců (srov. Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky publikované pod č. 1/2008-II Sb. rozh. tr.). V posuzované věci však Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu a dvou přisedících.

Jelikož nebyly ve zkoumané věci splněny podmínky § 271 odst. 1 tr. ř., přikázal Nejvyšší soud podle § 270 odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Ostravě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Krajský soud v Ostravě opětovně projedná tuto trestní věc ve správném složení senátu, přičemž se bude zabývat vedle ostatních důležitých otázek pro rozhodnutí i vyjádřením odsouzeného K. B. k jeho předání k výkonu trestu odnětí svobody ze Švédského království do České republiky, a to z pohledu

splnění právních podmínek uvedených v ustanoveních čl. 3 odst. 1 písm. d) Úmluvy, čl. 3 odst. 1, 2 jejího Dodatkového protokolu. Teprve poté znovu zváží, zda je namístě uznat rozsudek soudu Malmö Tingsrätt, Švédské království, ze dne 24. 10. 2006, sp. zn. B 4238-06, na území České republiky a rozhodnout též dalším výrokem o tom, že se ve výkonu trestu bude pokračovat podle § 451 odst. 3 tr. ř., nebo že se trest uložený uznaným cizozemským rozhodnutím podle § 451 odst. 1 tr. ř. přemění, či nikoliv. Mezinárodní smlouvu, podle které rozhodne, uvede ve výroku svého rozhodnutí. Rozhodne-li uznání citovaného cizozemského rozsudku s ohledem na čl. 3 odst. 1, 2 jejího Dodatkového protokolu, bude výslovně citovat i toto ustanovení, neboť je to nezbytné pro uplatnění zásady speciality (srov. předcházející výklad). Z tohoto důvodu popíše ve výroku svého rozsudku i popis skutku, o němž bylo rozhodnuto uznávaným rozsudkem. Nejvyšší soud zdůrazňuje naposled uvedenou povinnost přesto, že v této věci výroky rozsudků obou soudů popis skutku obsahovaly. Nejde však v rozhodnutí o uznání cizozemských rozhodnutí o postup obvyklý, neboť v případech, kdy se postupuje za souhlasu odsouzeného, zásada speciality se neuplatní, a proto popis skutku ve výroku uznávacího rozsudku není nezbytný. I zde je možno odkázat na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu do 31. 10. 2004. Krajský soud v Ostravě v dalším rozhodnutí též napraví shora uvedené pochybení týkající se výroku o zařazení odsouzeného do typu věznice pro výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody, tedy ponechá vyřešení této otázky na rozhodnutí o výkonu uznaného cizozemského rozhodnutí podle § 455 odst. 2 tr. ř.

Podle § 270 odst. 4 tr. ř. je Krajský soud v Ostravě vázán právním názorem, který vyslovil ve věci Nejvyšší soud, je povinen provést procesní úkony, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil. Podle § 273 tr. ř. je Krajský soud v Ostravě rovněž povinen respektovat zákaz reformationis in peius.